

ТАМАРА БАБИЋ, рођена 2000. у Београду. Студент је мастер студија српске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Бави се српском и словенском средњовековном књижевношћу, књижевном историјом, филозофијом и херменеутиком. Током студија је добила неколико награда за научноистраживачки рад. Пише студије и есеје, објављује у периодици.

ОЈА БАЈДАР (OYA BAYDAR), рођена 1940. у Истанбулу, Турска. Због романа за младе *Бој је заборавио децу*, који је написала на завршној години Француског женског лицеја Notre Dame de Sion, умало је била избачена из школе. Дипломирала је 1964. године на одсеку за социологију Истанбулског универзитета. Исте године на овом одсеку примљена је за асистента. Докторирала је темом „Рађање радничке класе у Турској”. Академску каријеру наставила је на Универзитету Хаџетепе у Анкари, на одсеку за психологију. Током војне интервенције 12. марта 1971. године ухапшена је због свога социјалистичког опредељења, чланства у Турској радничкој партији (TIP) и чланства у Синдикату учитеља (TOS), након чега је напустила универзитет. Радила је као колумниста у листовима *Yeni Ortam* и *Politika*. Дванаест година провела је у избеглиштву у Немачкој, где је изблиза искусила колапс социјалистичког система. За књигу приповедака, *Збогом Аљоша (Elveda Alyoşa)*, коју је написала 1991. године, добила је награду Sait Faik Hikâye Armağanı, а награду Yunus Nadi Roman Ödülü добила је 1993. године за роман *Мачија њисма (Kedi Mektupları)*. По повратку у Турску радила је као уредник *Енциклопедије Истанбула* и као главни уредник *Енциклопедије синдиката Турске*. За роман *Осџао је врео њеџео (Sıcak Külleri Kaldı)* 2001. године добила је награду „Орхан Кемал”, а за роман *Врајта од Јудиној дрвџа (Erguvan Kapısı)* 2004. награду за књижевност „Џевдет Кудрет”. (А. С.)

БУГАРСКИ ПЕСНИЦИ:

ЛУЧЕЗАР СТАНЧЕВ (ЉЧЕЗАР ДОНЧЕВ СТАНЧЕВ, Вршец, Бугарска, 1908 – Софија, 1992), бугарски писац и песник за децу и одрасле. Студирао је француски језик и књижевност на Софијском универ-

зитету. У Паризу је боравио од 1937. до 1939. године. Осим писања, бавио се и превођењем, највише са француског језика. Био је члан бугарског ПЕН клуба. За своју прву збирку, у којој се налази песма „Кап”, освојио је награду Савеза бугарских писаца. Песма „Осмех” постала је посебно позната пошто ју је отпевала музичка група Трамвај 5.

ЕВТИМ ЕВТИМОВ (ЕВТИМ МИКАЛУШЕВ ЕВТИМОВ, Петрич, Бугарска, 1933 – Софија, 2016), бугарски песник и текстописац. Радио је најпре као учитељ, а затим на радију у Петричу, потом као секретар градске библиотеке и главни уредник књижевних часописа *Литературни фронт* и *Родољубље*. Аутор је више од 40 књига. Најпознатији је по својој љубавној поезији.

НЕДЈАЛКО ЈОРДАНОВ (НЕДЈАЛКО АСЕНОВ ЙОРДАНОВ, Бургас, Бугарска, 1940), бугарски песник и драмски писац. Аутор је 40 књига поезије и 28 драма, које су извођене како у Бугарској тако и у иностранству. Последње издате збирке су му: *Још увек* (2023), у којој се налази песма „Србија”, и *Не иде ми се* (2024). (М. Н.)

ФРОЗИНА ВАЛЕК, рођена 1984. у Вршцу. Основне и мастер студије завршила је на Филозофском факултету у Новом Саду, на Одсеку за румунски језик и књижевност. Професор је латинског језика у средњој школи, пише и истражује књижевне румунско-српске везе. Живи у Новом Саду.

ЗОРАН ЂЕРИЋ, рођен 1960. у Бачком Добром Пољу код Врбаса. Пише поезију, прозу, есеје, књижевну критику и студије, преводи с пољског, руског и бугарског. Књиге песама: *Талој*, 1983; *Зјлоб*, 1985; *Унушрацња обележја*, 1990; *Под сиваром лијом*, 1993; *Одушак*, 1994; *Voglio dimenticare tutto* (на италијанском), 2001; *Аз бо виде – азбучне молишве*, 2002; *Нашаложено* (изабране и нове песме), 2007; *Блајо*, 2011; *Чарнок*, 2015; *Сенке М. Цр.*, 2018; *Песме њродуженој ѡрајања* (изабране и нове песме), 2021; *Азбучне молишве*, 2023. Књига приповедака: *Порѡреј ѡесника као умирућеј лава – ѡриче и фусноше*, 2021. Студије, есеји, огледи и критике: *Сесѡра – књиа о инцесѡу*, 1992; *Ваѡрено крѡшење*, 1995; *Море и мраморје – дневник ѡушовања ѡо Аѡулији*, 2000; *Анђели носѡалѡије – ѡоезија Данила Киѡа и Владимира Набокова*, 2000; *Данило Киѡ: ружа–ѡесник–ѡ/оѡлед*, 2002; *Песник и ѡеѡова сенка. Есеји о срѡском ѡесниѡѡѡу ХХ века*, 2005; *Сѡваране модерној свијеѡа (1450–1878)* (ко-аутори Д. Гавриловић, З. Јосић), 2005; *Незасићење – ѡољска драмаѡурѡија ХХ века*, 2006; *Са исѡока на заѡад – словенска књижевна емиѡраѡија у ХХ веку*, 2007; *Дом и бездомносѡ у ѡоезији ХХ века*, 2007; *Исѡорија Виѡолда Гомбровича*, 2008; *Тесѡосѡерон. Нова ѡољска драмаѡурѡија*, 2008; *Поеѡика срѡској филма – срѡски ѡисци о филму 1908–2008*, 2009; *Позориѡѡѡе и филм*, 2010; *Виѡкаѡијева Луда локомоѡива – између ѡозо-*

ришћа и филма, 2010; *3 – у возовима евројске класе, у дућим зајвореним композицијама, у диму и пјелу*, 2011; *Словенска чиианка – ојлеги и иреводи из словенских књижевности ХХ века*, 2013; *Позоришће лућака у Новом Саду – оснивање* (коауторка Љ. Динић), 2014; *Драматуршки појскрићум*, 2014; *Ујојреба града – савремени новосадски роман*, 2014; *Поезија као сеизмограф – ѿвори и поћовори*, 2019; *Целулоидна књижевност – књижевност и филм*, 2019; *Лућкарски симулакруми – ирилози историји лућкарских појоришћа у Србији*, 2021. Приредио више књига и антологија.

ЉУБИША ЂИДИЋ, рођен 1937. у Краљеву. Песник, прозни писац, писац за децу, есејиста, путописац, књижевни и ликовни критичар, сликар. Гимназију је завршио у Крушевцу, а Филозофски факултет у Београду. Збирке песама: *Подигнуће руке*, 1965; *Наирижен ирсјен*, 1969; *Пролетјало које*, 1971; *Свраке воле сјајне ствари*, 1975; *Горионик*, 1978; *Северњача над Бајдалом*, 1986; *Пакао за дневну ујојребу*, 1993; *Признајеш ли пјео, светлости*, 1994; *Срјски царски рез*, 1999; *Свети пољубац*, 2003; *Моравска тројеручица*, 2012; *Прометјејева чинија*, 2014; *Љувене*, 2014; *Пчелин ујед*, 2016; *Срчани удар*, 2019. Збирке песама за децу: *С јочковима од маслачка до облачка*, 1983; *Заљубљиве пјеме*, 1996; *Заљубљиве реке*, 2000; *Како сања једна Сања*, 2001; *Ојлегалце нема данце*, 2009; *Дечје пјеме за одрасле*, 2021. Књиге прозе: *Дневник за Теу*, 1992; *Царска деца – роман за малу и велику децу*, 2006; *Скраћенице*, 1998; *Кнеиња Јелена Балшић*, монодрама, 2010; *Скраћиване ириче*, 2012; *Нове скраћенице*, 2021. Путописи: *Чудесна Кина*, 1984; *Под Јужним крстјом – ујојисци из Јужне Америке*, 1992; *Ружа Будимјешиће*, 2006. Студије, монографије, есеји и критике: *Крушевац*, 1988; *Летј над завичајним ѿнездом*, 2012; *Моја Десанка*, 2015; *Беседе пој бајдалском ѿром*, 2017; *Ликовна крићика*, 2018; *Над друћим ѿнездима – књижевне крићике, есеји, зајиси*, 2023. Дневнички записи: *Мирис појолећа 1999, 2008*; *Хиландарска лоза*, 2020. Приредио више књига и антологија.

СТОЈАН ЂОРЂИЋ, рођен 1950. у Модричи, БиХ. Пише књижевну критику, есеје, студије и уџбенике. Објављене књиге: *Надахнућа и значења*, 1979; *О пјесничким књићама*, 2001; *Превођење и чииање Андрића*, 2003; *Три крићике*, 2004; *Песничко иријоведање – књижевнокрићички појиреј Радована Белој Марковића*, 1–2, 2006, 2012; *Креативно пјсање, чииање и инијирејација – оишћа теорија креативној пјсања са иримерима*, 2009; *Сличности и разлике – ојлеги из ујоредне крићике*, 2011; *Уметничка ејзисјенција – пјсац Павле Ујринов*, 2015; *Иреалистичко доба – срјска књижевност од 1990. до 2010: крићика појолећомена*, 2015; *Калићрафија мейафоре – књижевнокрићички појиреј Драјана Јовановића Данилова*, 2017; *Иво Андрић – Хомер модерној доба: књижевнокри-*

и́ичка сѝудѝа о роману „На Дрини ћуѝрија”, 2018; Николе Милошевића укрѝи́ај филозофије и књижевности – ѝрилоѝ ѝоеѝици срѝскоѝ неомодернизма, 2021; Иманенти́на ѝеорија књижевности – ѝролеѝомена са ѝрило́женим анали́ичким и кри́ичким инѝерѝреѝаѝијама, 2022. Приредио више књига.

ПАВЛЕ ЗЕЉИЋ, рођен 2000. у Лозници. Дипломирао је на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где је уписао и мастер студије. Пише поезију и прозу на српском и на енглеском језику, а бави се и превођењем поезије и прозе с енглеског и на енглески. Књига песама: *Икар и Месија*, 2019.

ДРАГАНА ЈОВАНОВИЋ, рођена 1997. у Љубовији. Основне и мастер академске студије завршила је на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду, где је 2021. године одбранила мастер рад на тему „Роман *Semper idem* у светлу жанра аутобиографије”, за који је добила Бранкову награду Матице српске. Тренутно похађа докторске студије на Филолошком факултету у Београду, где је и запослена у звању истраживач-приправник.

ЈЕЛЕНА МАРИЋЕВИЋ БАЛАЋ, рођена 1988. у Кладову. Запослена је на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду. Докторирала је 2016. године (тема: „Барок у белетристичком опусу Милорада Павића”). Радила је као лектор српског језика на Јагјелонском универзитету у Кракову. Добитница је награда: Боривоје Маринковић за 2014. годину и Доситејево златно перо за 2018. годину. Објављене студије: *Леѝи́и́маѝија за сѝнализам: ѝулсирање сѝнализма*, 2016; *Траѝом бисерних минђуца срѝске књижевности: ренесансности и барокности срѝске књижевности*, 2018; *Ка осмеху Евроѝе: Савремено срѝско, ѝољско и чеѝко ѝесниѝи́во у комѝарати́вном кључу*, 2023. Књиге песама: *Без длаке на срцу*, 2020; *Арсенал*, 2023.

ДУШИЦА МИЛАНОВИЋ МАРИКА, рођена 1962. у Сокобањи и ту је започела школовање које је наставила у Пироту, Призрену и Београду, где је завршила Групу за српски језик и књижевност на Филолошком факултету. У књижевност је ушла 2005, под псеудонимом Стевана Сремац, романом *Зона Замфирова – ѝи́а је било ѝосле* (по коме је 2014. урађен велики драмски спектакл у оквиру Власинског лета, а јануара 2017. је премијерно приказан филм *Зона Замфирова, друѝи гео*, за који је сценарио рађен по мотивима ове књиге) и збиркама приповедака *Каѝ женске крви*, 2006; *Реч за оѝроѝи́ај*, 2007. Од 2010. објављује поезију и прозу под својим правим именом. Књиге су јој превођене на многе језике, добитница је више награда и признања. Живи у Београду и Сокобањи.

СНЕЖАНА МИНИЋ, рођена 1958. у Нишу. Пише поезију, прозу, есеје, преводи с немачког. Књиге песама: *Слике за кулисе*, 1981; *Девеић дуџа*, 1987; *Једнолија, дволија*, 1994; *Немачке њесме*, 2002; *Златио и сребро*, 2009; *Ostwärts, westwärts / Источно, западно* (двојезично), 2012; *Мртва љприрода са цвећем*, 2022. Преводила есеје Готфрида Бена и Р. В. Фасбиндера, као и песме Саре Кирш и Илме Ракузе.

МАРКО НИКОЛИЋ, рођен 1993. у Лесковцу. Дипломирао на Факултету политичких наука Универзитета у Београду. Мастер студије завршио на Филолошком факултету у Београду. Пише и преводи поезију. Књига песама: *Песме меланхолика*, 2023.

ВЛАДИМИР ПАПИЋ, рођен 1998. у Новом Саду. Дипломирао је и мастерирао на Одсеку за компаративну књижевност са теоријом књижевности Филозофског факултета Универзитета у Новом Саду, где је тренутно на докторским студијама. Добитник је неколико значајних студентских награда, пише колумне, студије, есеје, приказе и књижевну критику, објављује у периодици. Живи у Новом Саду.

САЊА ПЕРИЋ, рођена 1994. у Бијељини, БиХ. Студенткиња је докторских студија на Одсеку за српску књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Бави се савременим српским писцима, пре свих песничким и есејистичким стваралаштвом Борислава Радовића. Пише есеје, научне радове и књижевну критику. Објављена књига: *Књижевности и исходишта – есеји и критике о делима српске књижевности*, 2020.

ВАЛЕНТИНА ПИТУЛИЋ, рођена 1963. у Београду. Дипломирала је 1986. Југословенску књижевност и српскохрватски језик на Филозофском факултету у Приштини, а магистрирала 1992. и докторирала („Косовски бој у збиркама српских народних епских песама после Вука Караџића”) 2002. на Филолошком факултету у Београду. Бави се народном и усменом књижевношћу, посебно усменим наслеђем Срба на Косову и Метохији. Пише поезију, есеје, студије и монографије. Књига песама: *По кори брезовој*, 2003. Монографије: *Семантика божура – усмено Косово*, 2007; *Трајом археиџија – од усмене ка џисаној речи*, 2011; *Усмености и веродостојности*, 2012; *Саздаде се бела црква – српско народно стваралаштво Косова и Метохије*, 2018. Приредила више књига.

ЕМИЛИЈА ПОПОВИЋ, рођена 1996. у Лозници. Дипломирала је 2019. на катедри за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Мастер рад на тему „Мотив инцеста у драмском стваралаштву Момчила Настасијевића” (награђен првом Бранковом наградом Матице српске) одбранила је 2020. године, а 2021. је уписала докторске академске

студије на истом факултету. Области интересовања: драмска књижевност, фолклор, међуратна књижевност. Живи и студира у Новом Саду.

СЕЛИМИР РАДУЛОВИЋ, рођен 1953. на Цетињу, Црна Гора. Пише поезију, есеје и књижевну критику. Од 2014. је управник Библиотеке Матице српске, а од марта 2023. главни и одговорни уредник *Лейбойиса Матице српске*. Књиге критика и есеја: *Повој и чланци*, 1987; *Светло из очеве колибе – о духовности и култури*, 2015; *Оно мало соли*, 2020; *Гле, јајње божје! О јесничком делу Новице Тадића*, 2020. Књиге песама: *Последњи дани*, 1986; *Сан о јразнини*, 1993; *У сјенку улазим, оче*, 1995; *По лицу ноћи* (избор), 1996; *Са виса сунчаног, сирашног* (избор и нове), 1999; *Књига очева* (избор), 2004; *О тајни ризничара свих суза*, 2005; *Где Боју се надах* (избор), 2006; *Као мирни и светли весник* (избор и нове), 2008; *Извештај из земље живих* (избор), 2009; *Снови светлог цућника*, 2009; *Песма с оспирва сирочади* (избор и нове), 2010; *Светло из очеве колибе* (избор), 2011; *Под кишом суза с Пајмоса*, 2012; *О јасириу и камену са седам очију*, 2015; *Сенка осмог еона*, 2016; *Дах мале молиће* (избор и нове), 2017; *Дванаест*, 2018; *Исјавест ијумача царевог сна* (избор и нове), 2019; *О дукају с ликом сираца*, 2020; *Седам малих дрхјаја* (избор и нове), 2021; *У царству ветрова арамејских*, 2022; *Зайис на сибубу, јерусалимском*, 2023. Године 2013. објављена су му *Изабрана дела*, I–V. Приредио више књига и антологија.

ДРАГИЊА РАМАДАНСКИ, рођена 1953. у Сенти. Архивиста, професор руске књижевности у пензији, пише студије, прозу, есеје, чланке и приказе, преводи и коментарише стваралаштво више руских и мађарских прозаиста и песника (М. Башкирцева, Ф. Сологуб, В. Шкловски, М. Цветајева, В. Розанов, М. Епштејн, А. Генис, В. Јерофејев, П. Крусанов, Ј. Шиферс; О. Толнаи, К. Ладик, Ј. Сивери, И. Конц, Ј. Богдан, П. Бендер и др.). Превела је педесетак књига лепе књижевности и добила више награда за превођење. Саставила је и превела антологију руске женске поезије *Узводно од суза*, 2009. Објављене књиге: *У јојрази за фијурама*, проза у коауторству, 2012; *Пародијски план романа Досјојевског* (докторска дисертација из 1991), 2013; *Снешко у јиројима – јревођење с лица на налицје*, транслатолошки есеји, 2013; *Или не*, аутобиографски есеји, 2018; *Књижевне коњушнице*, есеји о превођењу, 2022. Живи у Сенти.

АВДИЈА САЛКОВИЋ, рођен 1974. у Новом Пазару. Након завршене средње школе, високо образовање наставља на Одсеку за електронику и рачунаре Универзитета Мармара у Истанбулу, Република Турска. По повратку са студија 1997. године интензивно се бави превођењем. До сада је са турског на српски и босански превео близу 50 дела, међу којима се истичу *Чанаккале* Мехмеда Нијазија, *Туђинац* Јакупа Кадрија и *Ја, онај друћ и друкчији свијет* Ибрахима Калина. У међувремену је дипломирао

на одсеку за Турски језик и књижевност Универзитета у Београду, на којем је такође завршио мастер и одбранио докторску тезу на тему „Језик у делима Пејамија Сафе”. Тренутно ради у градском музеју у Новом Пазару.

НЕДЕЉКО ТЕРЗИЋ, рођен 1949. у Босуту код Сремске Митровице. Пише поезију, прозу, драмске текстове, хаику поезију и књижевну критику. Члан је Удружења књижевника Србије и Друштва књижевника Војводине, Удружења новинара Србије – Друштва новинара Војводине и од 2004. године редовни члан немачке асоцијације писаца Deutsche Haiku-Gesellschaft. Превођен је на многе језике, заступљен у више од осамдесет антологија и других значајнијих књижевних избора код нас и у иностранству и добитник више награда и признања за књижевно стваралаштво. Живи и ствара у Сремској Митровици.

МАРИЈА ЦВЕТИЋАНИН, рођена 2001. у Новом Саду. Студенткиња је мастер студија српске књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише кратке приче, есеје, књижевне приказе и критику, објављује у периодици.

ПРЕДРАГ ШАПОЊА, рођен 1972. у Новом Саду. Књижевни преводилац, дипломирао је 2002. енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Пре тога је 1997. дипломирао и на Медицинском факултету. У периодици објављује преводе текстова из књижевне теорије, филозофије и социологије: Виларда Спигелмана, Дејвида Сидорског, Ерика Хобсбаума, Томаса Франка, Дорит Кон, Едварда Саида, Бернарда Вилијамса, Тома Полина, Мартина Постера, као и преводе поезије: Т. С. Елиота, Хуга Вилијамса, Тома Полина, Харолда Пинтера, Пенелопе Фиццелалд и Чарлса Симића. Преведене књиге: *Алис Манро, Бексџиво*, 2006; *Превише среће*, 2010; *Голи животи*, 2013; *Мржња, њријашељсџиво, удварање, љубав, брак*, 2014; *Пољед са еџинбуршке сџене*, 2015; Дорис Лесинг, *Бен, у свеџу*, 2007; *Мемоари њреживеле*, 2008; *Злаџна бележница*, 2010; Ајрис Мердок, *Пеџчани замак*, 2004; *Црни њрини*, 2005; Флен О’Брајен, *На реџи „Код две џиџице”*, 2009; Мишел Фејбер, *Исџод коже*, 2003; *Киџа мора џасџи*, 2004; Лиза Скотолажн, *Последња жалба*, 2004; Луиз Велш, *Тамерлан мора умреџи*, 2005; *Мрачна комора*, 2005; *Трик са меџком*, 2010; Томас Франк, *Освајање кула: бизнис кулџура, конџракулџура, џсџон хџи конзумеризма*, 2003; Ралф Елисон, *Невидљиви човек*, 2014.

Приредио
Бранислав КАРАНОВИЋ